

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, dertiende kamer, recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 3 oktober 2011 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Notitienummer
DE. 66.99.622/04/7

griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, geboren te _____, on
_____ wonende te _____
2. _____ met zetel te _____
_____ met ondernemingsnummer _____
3. _____ geboren te _____ op
_____ wonende te _____

Inverdenkinggesteld wegens :

de eerste, de tweede en de derde:

om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek,

te

- A. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 (stuk 4.9) tot 10 juni 2004 (stakingsbevel)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-2°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning ontbost te hebben in de

zin van het bosdecreet van 13 juni 1990 van alle met bomen begroeide oppervlakten bedoeld in artikel 3, § 1 en § 2 van dat decreet.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

door het ontbossen van het terrein, kadastraal gekend onder percelen waarbij de houtachtige vegetatie zoals naaldbomen en loofbomen werd afgezaagd en ontstronkt teneinde het terrein aan te kunnen wenden voor landbouw,

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied.

B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 8, 9, 13, de hoofdstukken IV en V, 58 § 1-1° en 63 van het decreet d.d. 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 januari 1998) de maatregelen of voorschriften vastgesteld in of ter uitvoering van artikel 8, 13 hoofdstuk IV en V van dit decreet te hebben overtreden of deze overtredingen in stand te hebben gehouden en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 9.5, 10 § 1 l. a) en b) en 47 van het besluit van de Vlaamse Regering d.d. 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 september 1998) in de gebieden en zones zoals bepaald in artikel 9 van dit besluit zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van burgemeesters en schepenen (in zover deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen andere dan rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd), spijs het verbod volgende activiteiten tot wijzigingen van vegetatie te hebben uitgevoerd

b)

1. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 (stuk 4.9) tot 10 juni 2004 (stakingsbevel)

in de zones aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-Richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, meer bepaald in Habitatrichtlijngebied

door op het terrein kadastraal gekend onder percelen de vegetatie afgebrand, vernietigd, beschadigd of hebben doen afsterven met uitsluiting van percelen met cultuurgewassen, met

mechanische of chemische middelen door de houtachtige vegetatie te hebben afgezaagd, ontstronkt, kapot gereden en plaatselijk in brand gestoken te hebben en door de kruidige vegetatie grondig verstoord en beschadigd te hebben met zware exploitatiemachines waarbij de bosbodem werd omgewoeld, dichtgereden, plaatselijk afgeschraapt, verwijderd en op hopen geduwd

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 2004 tot 11 juni 2004 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot de datum van beschikking tot verwijzing:

de sub B1 omschreven wederrechtelijke uitgevoerde werken in stand gehouden te hebben.

- C. Bij inbreuk op de artikelen 2, 8, 9, 13, de hoofdstukken IV en V, 58 § 1-1° en 63 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 januari 1998) de maatregelen of voorschriften vastgesteld in of ter uitvoering van artikel 8, 13 hoofdstuk IV en V van dit decreet te hebben overtreden of deze overtredingen in stand te hebben gehouden en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 9.5., 11 § 1 1. a) en b) en 47 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 september 1998) in de gebieden en zones bedoeld in het artikel 9 van voormeld besluit waarbij voor de vogelrichtlijngebieden in dit artikel uitgegaan wordt van de perimeter alsook in de gebieden van het IVON en de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden aangewezen met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, de volgende activiteiten tot wijziging van kleine landschapselementen verboden zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke, spijs het verbod en zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen (in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen andere dan rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd) volgende activiteit tot wijziging van kleine landschapselementen te hebben uitgevoerd

1. op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 (stuk 4.9) tot 10 juni 2004 (stakingsbevel)

in de zones aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-Richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, meer bepaald in Habitatrictlijngebied, meer bepaald het terrein kadastraal gekend onder percelen

- a) het uitgraven, verbreden, rechttrekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen door het deels dempen van twee poelen
- b) het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine

landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelsrandbegroeiingen en sloten door het verwijderen van de vegetatie behorende bij twee poelen zoals nader omschreven in tenlastelegging C 1 a)

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 2004 tot 11 juni 2004 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot de datum van de beschikking tot verwijzing

- a) de sub C1 a) omschreven wederrechtelijke uitgevoerde werken in stand gehouden te hebben.
- b) de sub C1 b) omschreven wederrechtelijke uitgevoerde werken in stand gehouden te hebben.

D. Op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 (stuk 4.9) tot 10 juni 2004 (stakingsbevel)

bij inbreuk op de artikelen 2, 14, 58 §1-2° en 63 van het decreet dd. 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 januari 1998) de overige maatregelen of voorschriften vastgesteld door of ter uitvoering van dit decreet te hebben overtreden en namelijk artikel 14 van voormeld decreet dat bepaalt dat iedereen die handelingen verricht of hiertoe de opdracht verleent en weet of redelijkerwijze kan vermoeden dat de natuurelementen in de onmiddellijke omgeving daardoor kunnen worden vernietigd of ernstig geschaad, verplicht is om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijze van hem kunnen worden gevergd om de vernietiging of de schade te voorkomen, te beperken of indien niet mogelijk is, te herstellen.

door het uitvoeren van de wederrechtelijke werken zoals nader omschreven in tenlastenleggingen A, B en C waarbij de natuurelementen deels vernietigd en deels ernstig werden beschadigd zonder deze schade te herstellen.

E. Op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 (stuk 4.9) tot 10 juni 2004 (stakingsbevel)

bij inbreuk op de artikelen 2, 8, 9, 13, de hoofdstukken VI, 58 § 1-2° en 63 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 januari 1998) de overige maatregelen of voorschriften vastgesteld door of ter uitvoering van dit decreet te hebben overtreden en namelijk artikel 1 2° van het Koninklijk besluit van 22 september 1980 houdende maatregelen, van toepassing in het Vlaamse gewest, ter bescherming van bepaalde in het wild levende inheemse diersoorten, die niet

onder de toepassing vallen van de wetten en besluiten van de jacht, de riviervisserij en de vogelbescherming

door de woon- of schuilplaatsen van deze diersoorten te hebben beschadigd of met opzet te hebben verstoord meer bepaald door het deels dempen van twee poelen waarin de beschermde amfibiesoort, de kamsalamander, nog voorkomt.

F. Met samenhang op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 (stuk 4.9) tot 10 juni 2004 (stakingsbevel)

bij inbreuk op de artikelen van 2, 3, 4, 90, 96, 112bis, 113, 114, 115, 116 en 117 van het bosdecreet d.d. 13 juni 1990 op het terrein kadastraal gekend onder percelen

1. bij inbreuk op artikel 90 van het bosdecreet, werkzaamheden in bossen te hebben uitgevoerd die wijzigingen van de fysische toestand voor gevolg hebben, zonder voorafgaandelijke machtiging van het Bosbeheer
2. bij inbreuk op artikel 96 van het bosdecreet, behoudens machtiging van het Bosbeheer of in de gevallen en onder de voorwaarden voorzien in een goedgekeurd beheersplan, ingrijpende wijzigingen en beschadigingen van de bodem te hebben uitgevoerd.

G. Vanaf minstens 1 januari 2004 tot en met datum der verwijzing

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15, 16, 56.1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijts het verbod afvalstoffen achtergelaten of beheerd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan,

namelijk door het achterlaten van allerlei bouwafval zoals bakstenen, al dan niet verbonden met mortel en stukken betonnen buis.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

perceel

perceel

perceel

perceel

aard en oppervlakte:

perceel : Bos 62a 40 ca

perceel : Bouwland 44 a 80 ca

perceel : Weiland 31 a 30 ca

perceel Bouwland 1 ha 13 a 20 ca
 wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: openbaar domein

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop
 openbaar nut verleden op 31.12.2008 en geregistreerd op 12.01.2009.

Dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F en G
 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig
 opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op
 de datum van het laatst gepleegde feiten, namelijk de dag der verwijzing.

Waarbij zich heeft gevoegd als burgerlijke partij :
 met zetel te

met als raadsman : mr. advocaat te

TEGEN: BEKLAAGDEN

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak rechtsgeldig werd aanhangig
 gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting
 van 15 mei 2009;
- het tussenvonnissen de dato 26 november 2009;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 28 maart 2011 :

- de burgerlijke partij in haar
 vordering, vertegenwoordigd door mr. oco mr.
 advocaat te die besluiten neerlegt;
- het Openbaar Ministerie, in de persoon van
 substituut-Procureur des Konings, in haar middelen en haar
 vordering;
- de eerste beklagde in zijn antwoorden en
 middelen van verdediging vertegenwoordigd door zijn raadsman mr.
 advocaat loco mr. advocaat te die
 besluiten en stukken neerlegt;
- de tweede beklagde in haar antwoorden en
 middelen van verdediging vertegenwoordigd door mr.
 advocaat te raadsman van de lasthebber ad hoc;
- de derde beklagde in zijn antwoorden en
 middelen van verdediging, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr.
 advocaat te

2. ONTVANKELIJKHEID VAN DE STRAFVORDERING

In termen van besluiten stelt eerste beklagde dat de strafvordering

onontvankelijk dient te worden verklaard aangezien de inleidende akte dagvaarding niet werd overgeschreven op het Hypotheekkantoor.

De rechtbank stelt vast dat de wel geschiedde op 17 april 2009 zodat weldegelijk voldaan werd aan de vereiste voorzien in artikel 6.2.1 Vlaamse codex-ruimtelijk Ordening.

3. OMTRENT DE STRAFBAARSTELLING EN DE TOEPASSING VAN DE STRAFWET IN DE TIJD

3.1

De tenlastelegging A maakt vanaf 1 september 2009 een inbreuk uit van artikel 4.2.1.2°, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009.

De tenlasteleggingen B.1 en C.1 zijn vanaf 25 juni 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.3ter, lid 1, 3° van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen".

De tenlasteleggingen B.2 en C.2 zijn vanaf 25 juni 2009 niet meer strafbaar. In artikel 128 van het decreet van 30 april 2009 tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en tot wijziging aan diverse bepalingen inzake de milieuhandhaving wordt artikel 58 van het decreet van 21 oktober 1997 vervangen door een artikel 58 waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen van het decreet van 5 april 1995. Het specifieke misdrijf van het instandhouden van de vegetatiewijziging en wijziging kleine landschapselementen is thans niet meer voorzien in de nieuwe strafbepalingen, dewelke in werking traden op 25 juni 2009.

Met betrekking tot de tenlastelegging D dient te worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 waarbij gesteld werd dat de algemene zorgplicht zoals omschreven in artikel 14 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud een schending uitmaakt van artikel 12 en 14 van de Grondwet.

De tenlastelegging E maakt een inbreuk op op artikel 14, §1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer, sedert 25 juni 200 strafbaar gesteld door artikel 16.6.3ter, tweede lid, 2° van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen".

De tenlasteleggingen F.1 en F.2 zijn vanaf 25 juni 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.3quinquies, eerste lid van het decreet van 5 april 1995

houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen".

De tenlastelegging G is vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.3, §1, eerste lid van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen".

3.2

Met betrekking tot het toepassingsgebied van de strafwet in de tijd en de problematiek van de wetsconflicten, dient zowel rekening te worden gehouden met de strafbaarstelling van de gedraging alsook met de toepasselijke strafmaat.

Artikel 2 van het Strafwetboek huldigt immers de principes van de niet-retroactiviteit van de (strengere) strafwet en van de retroactiviteit van de mildere straf wet.

In de rechtspraak wordt aangenomen dat feiten onder nieuwe wetten, die een oude wet over hetzelfde onderwerp vervangen met behoud van strafbaarstelling, strafbaar zijn op grond van de nieuwe wet, onder voorbehoud van de toepassing van artikel 2 van het Strafwetboek. De eventuele nieuwe omschrijving van een aantal inbreuken doet geen afbreuk aan de aan beklaagden ten laste gelegde feiten (tenlasteleggingen B.2, C.2 en D uitgezonderd) zodat overeenkomstig artikel 2 van het Strafwetboek toepassing dient gemaakt te worden van de strafmaat vermeld in de nieuwe regelgeving, voorzover deze niet in een strengere strafmaat voorziet.

De partijen hebben de mogelijkheid gehad zich dienaangaande te verdedigen.

3.3

De feiten weerhouden in tenlastelegging A waren strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van 8 dagen tot jaar en/of een geldboete van 26 tot 400.000 euro. De feiten zijn thans strafbaar met dezelfde straffen.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B.1 en C.1 waren strafbaar met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 3 jaar en/of een geldboete van 26 tot 1.000.000 euro. De feiten zijn thans strafbaar met een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en/of een geldboete van 100 tot 500.000 euro zodat toepassing dient gemaakt te worden van de oude (mildere) strafmaat.

De feiten omschreven onder de tenlastelegging E waren strafbaar met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 3 jaar en/of een geldboete van 26 tot 1.000.000 euro. De feiten zijn thans strafbaar met een gevangenisstraf van 1 maand tot 3 jaar en/of een geldboete van 100 tot 350.000 euro zodat toepassing dient gemaakt te worden van de oude (mildere strafmaat).

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen F.1 en F.2 waren strafbaar gesteld met een geldboete van 300 tot 1.000 euro. De feiten zijn thans strafbaar met een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en/of een geldboete van 100 tot 500.000 euro zodat toepassing dient gemaakt te worden van de oude (mildere strafmaat).

De feiten omschreven onder de tenlastelegging G waren strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en/of een geldboete van 100 tot 10.000.000 euro. De feiten zijn thans strafbaar met een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en/of een geldboete van 100 tot 500.000 euro zodat overeenkomstig artikel 2 van het Strafwetboek toepassing dient gemaakt te worden van de nieuwe strafmaat.

4. GEGRONDHEID STRAFVORDERING

4.1

In 1958 plantte de toenmalige eigenaar van het terrein gekend kadastraal gekend onder de en populierenbos aan. Deze eigenaar liet, voor het invoege treden van het Bosdecreet de populieren kappen.

Eerste beklagde kocht de percelen in 1990 die toen kadastraal beschreven stonden als *woeste grond*. Volgens het aanvankelijk proces-verbaal ontwikkelde zich nadien op natuurlijke wijze en door aanplant een bos.

In zijn initieel verhoor de dato 14 juni 2004 verklaarde eerste beklagde (stuk 9, kapt 3, bundel I).

“ Met het oog op de verkoop van een perceel bos aan heb ik het bos (onderlijning door rechtbank) op de percelen met nrs : geroid. In 1990 kochten wij deze percelen aan als “woeste grond”, waarvan de bomen voorheen werden gekapt door de eigenaars.... Alle graaf en kraanwerken die nadien werden uitgevoerd vallen onder de verantwoordelijkheid van Wat de twee poelen betreft daar zijn geen noemenswaardige verstoringen gebeurd. Ik stel voor als herstel het terrein met rust te laten en te laten ontwikkelen maar een natuurlijk bos.”

In zijn verklaring van 21 september 2004 (stuk 47, kapt 4, bundel I) stelde eerste beklagde :

“(…) Bij het verwijderen van het struikgewas en andere bomen (onderlijning door rechtbank) heeft iemand van uit deze oude oprit vermoedelijk omgewoeld (...)”

In termen van besluiten stelt de verdediging van eerste beklagde dat er geen onderzoek gevoerd werd naar de toestand van de percelen, meer bepaald of deze al dan niet voldeden aan de omschrijving 'bos' in de zin van het bosdecreet. Volgens eerste beklagde wordt in casu dit bewijs niet

geleverd waardoor – minstens op grond van twijfel – de vrijspraak voor de tenlasteleggingen A en F zich opdringt.

Er kan niet worden betwist dat de vroegere eigenaar, voor het in voege treden van het Bosdecreet, de op de percelen aanwezige populieren volledig heeft gekapt. De bij het aanvankelijk proces-verbaal gevoegde luchtfoto's dateren van 1990 en zijn derhalve niet relevant.

Dat de natuur zich na het kappen van de populieren herstelt en dat er opnieuw begroeiing (struikgewas) komt is logisch, maar de vraag stelt zich of dergelijke begroeiing als 'bos' kan worden aanzien.

Daar waar de verdediging van eerste beklaagde in besluiten stelt dat in het kader van het strafdossier niet nagegaan werd of de toestand van de percelen, vooraleer tweede en derde beklaagde begonnen zijn met hun werken, al dan niet voldeed aan de 'omschrijving 'bos' in de zin van het decreet ruimtelijke ordening / bosdecreet, is de rechtbank van oordeel dat dit wel het geval is. Terzake weze verwezen naar stuk 13, kapt 4, bundel I waar uitdrukkelijk sprake is van het feit dat : " *sindsdien* (na de werken door tweede en derde beklaagde, noot van de rechtbank) *is spontaan bos ontstaan met soorten zoals zomereik, Berk, Es, Beuk, Meidoorn, Gelderese roos, Hazelaar, Boswilg, Sleedoorn en Grove den*. Het gebied werd als biologisch waardevol omschreven."

Zoals hierboven vermeld liet eerste beklaagde zich terloops zijn verklaringen uit in bewoordingen die geen twijfel laten bestaan dat de aanwezige begroeiing als 'bos' dient te worden aanzien.

Uit de materiële gegevens van het strafdossier blijkt verder dat er geen vergunning was afgeleverd voor de bewuste werken.

De rechtbank volgt de argumentatie van eerste beklaagde wel op het punt waar gesteld wordt dat het bewuste perceel ten onrechte in de akte dagvaarding werd opgenomen.

In de gegeven omstandigheden en op grond van de materiële vaststellingen van het strafdossier acht de rechtbank het afdoende bewezen dat eerste en derde beklaagde zich schuldig hebben gemaakt aan de tenlasteleggingen A en F.

4.2

Ingevolgde de door tweede en derde beklaagde uitgevoerde werken werd onder meer twee poelen waarin de beschermde amfibieënsoort, de kamsalamander voorkomt, deels gedempt en werd de vegetatie beschadigd.

Om een poel te dempen en vegetatie te wijzigen is een door het College van Burgemeester en Schepenen af te leveren vergunning vereist wanneer de betrokken percelen in een 'Habitatrichtlijngebied' gelegen zijn, hetgeen in casu het geval is.

Een dergelijke vergunning was niet voorhanden zodat de feiten omschreven

onder de tenlasteleggingen B.1 en C.1 in hoofde van de eerste en derde beklagde afdoende bewezen zijn.

4.3

Tenlastelegging E handelt over het gedeeltelijk dempen van de twee poelen waardoor de woon- of schuilplaats van een beschermde amfibiesoort, de kamsalamander, zou zijn verstoord.

De rechtbank volgt de argumentatie van eerste beklagde dat het openbaar ministerie niet tegemoet komt aan de op haar rustende bewijslast en niet afdoende aantoot dat door het gedeeltelijk dempen van de bewuste poelen de schuilplaats van de kamsalamander zou zijn verstoord.

Er dient te worden vastgesteld dat dienaangaande geen onderzoek werd gevoerd, laat staan dat zou bewezen zijn dat de kamsalamander vooraleer de werken werden uitgevoerd wel in die bewuste poelen werd aangetroffen en na de werken niet meer.

Derhalve dringt zich, voor wat betreft het feit omschreven onder de tenlastelegging E in hoofde van de beklagden, de vrijspraak op.

4.4

Navolgend proces-verbaal _____ maakt melding dat bij de eerste vaststelling werd vastgesteld dat het bouwafval hoofdzakelijk bestond uit bakstenen, al dan niet verbonden door mortel en stukken betonnen buis (stuk 46, kaft 4, bundel I).

Volgens eerste beklagde waren deze stukken steen en andere bouwafval afkomstig van een oprit die eertijds verhard was en dat deze werden omgewoeld ingevolge de werken door _____

Ook deze tenlastelegging komt de rechtbank gegrond voor in hoofde van de eerste en derde beklagde.

4.5 Toerekening tweede beklagde

De bewezen verklaarde feiten dienen niet alleen aan de eerste en de derde beklagde doch ook aan de tweede beklagde te worden toegerekend.

De derde beklagde trad op als gedelegeerd-bestuurder van _____ en heeft in die hoedanigheid beslissingen genomen of nagelaten beslissingen te nemen of te handelen.

De inbreuken werden immers gepleegd voor rekening van de tweede beklagde _____ en wijzen op een gebrekkige organisatie op dit vlak binnen de decajrisstructuur.

Met betrekking tot de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen dient te worden gewezen op het feit dat er slechts van decumul sprake kan zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan (vgl.: J. VAN DEN

BERGHE, "Praktijkproblemen en een proeve van oplossing bij toepassing van de Wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen", in, *Straf recht ? – Strafrecht*, Vlaamse Conferentie der Balie van Gent (ed), Antwerpen, Maklu, 2001, 139):

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;
- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, *T. Strafr.*, 2007, 261).

In de aan het arrest van 08 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "*de fout wetens en willens heeft begaan*" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "*Wetens*" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "*willens*" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

Wanneer deze criteria in casu worden toegepast, blijkt duidelijk dat er sprake was van wetens en willens gepleegde feiten, zodat de decumul niet aan de orde is. De derde beklaagde moest als gedelegeerd-bestuurder op de hoogte te zijn van de milieurechtelijke verplichtingen die in het kader van de uitbating en de verwezenlijking van het maatschappelijke doel worden opgelegd en was daar ook van op de hoogte.

5. STRAFTOEMETING

5.1 De redelijke termijn

5.1.1

Door de verdediging van de beklaagden werd gevraagd vast te stellen dat de publieke vordering de redelijke termijn van vervolging (art. 14.3.c B.U.P.O. en art. 6.1 E.V.R.M.) overschreed.

5.1.2

De grondslag van de problematiek van de overschrijding van de redelijke termijn is te vinden in artikel 6, eerste lid, E.V.R.M. en artikel 14, derde lid, B.U.P.O. die bepalen dat eenieder, tegen wie een strafvervolging is ingesteld, het recht heeft op een berechting binnen een redelijke termijn.

Het E.V.R.M., noch het B.U.P.O. bepalen welke rechtsgevolgen aan een overschrijding van de redelijke termijn moeten verbonden worden.

Ook het Europees hof voor de rechten van de mens laat in het midden welke de sanctie is bij het overschrijden van de redelijke termijn. Er wordt enkel geoordeeld dat het herstel een passend en voldoende compensatie moet uitmaken voor de overdreven lange duur van de procedure. Wel is er zekerheid over het feit dat schadevergoeding geen vorm van herstel kan zijn (E.H.R.M. 6 juli 1984, Farragut t. Frankrijk, *Déc.Rapp.* vol.39, 195-196).

Het Hof van cassatie heeft in zijn arresten van 1 februari 1994 (Cass. 1 februari 1994, *T.G.R.*) en 9 december 1997 (Cass. 9 december 1997, *R.W.*) in duidelijke bewoordingen gezegd dat de onontvankelijkheid of het verval van de strafvordering geen gevolg kan zijn van de overschrijding van de redelijke termijn.

In een arrest van het hof van cassatie d.d. 29 juni 1999 (Cass. 29 juni 1999, *R.W.*) is het Hof niet meer zo formeel, gezien wordt gesteld dat de overschrijding van de redelijke termijn op zich een krenking oplevert van een aan de verdachte of beklaagde door artikel 6.1. E.V.R.M. verleend fundamenteel recht en dat het aan de rechter staat te oordelen welk gevolg aan een overschrijding van de redelijke termijn moet worden verleend.

In zijn arrest van 2 februari 2000 (Cass. 2 februari 2000, *onuitg.*) stelt het Hof van cassatie dat uit de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden het vonnisgerecht niet kan afleiden dat de strafvordering niet ontvankelijk is.

In zijn arrest van 20 juni 2000 (Cass. 20 juni 2000, *T.G.R.*) stelt het Hof van cassatie "dat de appelrechters ten onrechte ervan uitgaan dat naar analogie met de verjaring van de strafvordering, de miskennis van de redelijke termijn enkel het verval van de strafvordering tot gevolg kan hebben."

5.1.3

Aan de discussie over welke de rechtsgevolgen zijn bij een overschrijding van de redelijke termijn werd verholpen met de wet van 30 juni 2000 tot invoering van een artikel 21ter in de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering (B.S. 2 december 2000).

De problematiek met betrekking tot het overschrijden van de redelijke termijn, wat betreft de duur van de strafvervolging, is thans geregeld bij artikel 21ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

ingevoerd bij vermelde wet van 30 juni 2000 en van toepassing vanaf 12 december 2000. Art. 21ter V.T. Sv. stelt: " *Indien de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt, kan de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldverklaring uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Wanneer de veroordeling bij eenvoudige schuldverklaring wordt uitgesproken wordt de verdachte veroordeeld in de kosten en, zo daartoe aanleiding bestaat, tot teruggave. De bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken.*"

5.1.4

De rechtbank is van oordeel dat wanneer de overschrijding van de redelijke termijn wordt vastgesteld zonder dat hierdoor de rechten van verdediging worden geschonden of geschaad, enkel toepassing kan worden gemaakt van artikel 21ter van de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering.

Zonder reeds een oordeel te vellen of de redelijke termijn al dan niet is overschreden, kan de rechtbank nu reeds vaststellen dat de rechten van verdediging hoe dan ook niet werden geschonden.

Gegeven wat voorafgaat kan er derhalve enkel sprake zijn van de toepassing van artikel 21ter voornoemd, bij overschrijding van de redelijke termijn.

5.1.5

Bij de beoordeling van een eventuele overschrijding van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de volgende aspecten:

Complexiteit van de zaak

Het strafdossier vertoont geenszins een dergelijke complexiteit dat zij een uitzonderlijk lang strafonderzoek kan verantwoorden.

Gedrag van de beklaagden

De houding van de beklaagden heeft geen invloed gehad op de duur van het gerechtelijk onderzoek.

Gedrag van de gerechtelijke overheid

(1)

Bij nazicht van het strafdossier stelt de rechtbank vast dat :

- de klacht met burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter geschiedde op 8 december 2004;
- er intensief onderzoek werd gevoerd tot 03 augustus 2005;
- het dossier door de onderzoeksrechter aan de Procureur des Konings werd meegedeeld op 16 december 2005 teneinde te vorderen zoals het hoort (stuk 5 strafdossier);
- bij kantschrift de dato 14 maart 2006 werd het dossier door de

- Procureur des Konings terug aan de onderzoeksrechter overgemaakt met oog op bijkomende onderzoeksdaten (bundel herstellvordering – stuk 6 straf dossier);
- op 18 oktober 2006 werd het dossier met de door het openbaar ministerie opgemaakte eindvordering aan de onderzoeksrechter overgemaakt met oog op regeling rechtspleging (stuk 2 bundel IV – Procedure regeling);
 - op 6 maart 2007 (na twee uitstellen op vraag van de beklaagden) neemt de raadkamer een beschikking tot verwijzing, waarna alle drie de beklaagden hoger beroep aantekenen;
 - op 12 december 2008 doet de K.I. uitspraak over het door beklaagden ingestelde hoger beroep tegen de verwijzing naar de correctionele rechtbank;
 - op 15 mei 2009 wordt de zaak ingeleid bij de rechtbank;

(2)

Het staat derhalve vast dat het onderzoek in een eerste fase (tot beschikking raadkamer waarbij de zaak naar de correctionele rechtbank werd verwezen) op een vlotte en zelfs intensieve wijze werd gevoerd. In de daaropvolgende fase ligt het dossier gedurende een lange tijd stil tot wanneer de Kamer van Inbeschuldigingstelling op 11 december 2008 een arrest veit. Korte tijd daarna wordt de zaak aanhangig gemaakt bij de correctionele rechtbank. Eens de zaak aanhangig, dient te worden vastgesteld dat om diverse redenen (aanstelling lasthebber ad hoc, uitstel op vraag van partijen, herneming van de zaak omwille van een intussen gewijzigde samenstelling, tussenvonnis waarbij inlichtingenbulletin werd opgevraagd) vertraging werd opgelopen.

5.1.6

In de gegeven omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat er in casu geen sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn zodat geen toepassing dient gemaakt te worden van artikel 21ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

5.2 Strafmaat

5.2.1

De in hoofde van de beklaagden bewezen geachte feiten zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf moet worden uitgesproken.

5.2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie, voor zover die de rechtbank aan de hand van het straf dossier bekend zijn.

5.2.3

De inbreuken vertonen een objectieve ernst. De naleving van de voorschriften betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu is van algemeen belang en beklaagden mogen hun eigen belang daar niet boven plaatsen. In beginsel nopen deze inbreuken tot gestrengheid in de bestraffing.

5.2.4

De strafbemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de milieuwetgeving ingesteld in het algemeen belang voortaan rigoureuus en stipt na te leven.

De tweede beklagde is een vennootschap met een blanco strafregister.

De eerste beklagde is thans jaar en beschikt over een blanco strafregister hetgeen als een verdienste wordt aanzien.

De derde beklagde is jaar en werd tweemaal door de politierechtbank veroordeeld. Hij verkreeg in het verleden reeds tweemaal de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling.

De rechtbank houdt bij de strafbemeting rekening met het feit dat de toestand op heden geregulariseerd is.

In termen van pleidooien vroeg de verdediging van eerste en derde beklagde om hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen.

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de strafbemeting is de rechtbank van oordeel dat er, in de gegeven omstandigheden, redenen voorhanden zijn om in te gaan op het door de eerste en derde beklagde geformuleerde verzoek strekkende tot het bekomen van de gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Het openbaar ministerie adviseerde ter zake op de terechtzitting eveneens gunstig.

De rechtbank houdt hierbij rekening met enerzijds de ernst en omvang van de gepleegde feiten, doch anderzijds ook met het voorhanden zijnde schuldinzicht, het gunstige strafregister van de eerste en derde beklagde en het gegeven dat de situatie intussen door middel van de verkoop aan (met oog op herstel van de natuurwaarden in het betrokken gebied) werd geregulariseerd. De rechtbank is van oordeel dat huidige feiten een éénmalige misstap betreffen.

De eerste en derde beklagde voldoen aan de daartoe gestelde wettelijke voorwaarden, vermits zij hun instemming betuigen, zij nog niet veroordeeld werden tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden, de feiten niet van aard zijnde dat ze gestraft moeten worden

met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf en de hen ten laste gelegde feiten bovendien bewezen zijn.

De tweede beklaagde is een rechtspersoon zodat niet kan worden ingezien hoe een veroordeling kan leiden tot enige sociale dan wel professionele declassering.

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straffoemeting is de rechtbank van oordeel dat, in de gegeven omstandigheden, een veroordeling tot een geldboete passend en opportun voorkomt.

Aan de tweede beklaagde kan evenwel, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de haar opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan de tweede beklaagde wordt opgelegd gaat de 120.000 euro niet te boven en tweede beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een geldboete van 24.000 euro.

5.2.5

De tweede beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25,00 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit. Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de eerste, tweede en derde beklaagde veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011)) 31,28 euro.

6. BURGERLIJKE PARTIJSTELLING

6.1

Op de terechtzitting van 28 maart 2011 legde de burgerlijke partij een nota neer, ter toelichting van haar vordering.

Er wordt gevorderd dat beklagden zouden veroordeeld worden tot herstel in de oorspronkelijke toestand, binnen een termijn van drie maanden na het definitief worden van het tussengekomen vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Tevens wordt een definitieve schadevergoeding van 4.000 euro gevorderd en de veroordeling tot de kosten.

6.2

De vordering van de burgerlijke partij komt de rechtbank ontvankelijk voor.

De herstellvordering wordt gelet op de intussen geregulariseerde toestand door middel van de verkoop van de percelen aan de gemeente Wetteren teneinde het herstel van de natuurwaarden in het betrokken gebied te bewerkstellingen, integraal als ongegrond afgewezen.

De gevorderde schadevergoeding ten belope van 4.000,00 euro wordt op geen enkel bewijsstuk gesteund, laat staan aannemelijk gemaakt. In de gegeven omstandigheden komt een definitieve schadevergoeding van 1 euro gegrond voor. Het meergevorderde wordt afgewezen als ongegrond.

6.3

Artikel 162bis van het Wetboek van Strafvordering stipuleert dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

In het artikel 2 van het K.B. van 26 oktober 2007 werd de rechtsplegingsvergoeding voor geschillen die betrekking hebben op in geld waardeerbare vorderingen vastgesteld. Overeenkomstig voornoemd artikel veroordeelt de rechtbank de eerste, twee en derde beklagde solidair tot betaling aan de burgerlijke partij van het basisbedrag van 165,00 euro.

De gevorderde rechtsplegingsvergoedingen voor de procedures voor de Raadkamer en Kamer van Inbeschuldigingstelling komen volstrekt ongegrond voor en dienen te worden afgewezen.

Ook de vordering van de burgerlijke partij tot terugbetaling van de geldsom verbonden aan het neerleggen van de klacht met burgerlijke partijstelling in handen van de onderzoeksrechter (consignatie) dient als ongegrond te worden afgewezen.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

K.B. 27.04.2007;(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 191, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1;

gew.art.36 wvv 07.02.2003;(opdecimen)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65, 66;

Wet van 29 juni 1964, art. 3 en 6; gew.W. 10.2.1994 & W.22.3.99;

(opschorting)-

Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel)-

Burg. Wetboek, art.1382; W.17.4.1878,art.3 en 4; Wetb. strafrecht,

art.44,45;(BP)

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29 gew. Wet 24.12.1993, art. 3 en Wet

07.02.2003 art. 45 gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;(euro25);

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende :***op tegenspraak;*****Op strafrechtelijk gebied**

STELT de eerste beklaagde BUITEN ZAKE voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B.2, C.2 en D.

SPREEKT de eerste beklaagde VRIJ voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging E.

VERKLAART de eerste beklaagde SCHULDIG aan hiervoor vermelde feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B.1, C.1, F.1, F.2 en G.

GELAST, voor deze feiten, de OPSCHORTING van de uitspraak van veroordeling, in hoofde van de eerste beklaagde gedurende een TERMIJN VAN DRIE JAAR.

N.V. DE BRANDT

STELT de tweede beklaagde de BUITEN ZAKE voor wat betreft de tenlasteleggingen B.2, C.2 en D.

SPREEKT de tweede beklaagde VRIJ voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging E.

VERKLAART de tweede beklaagde
SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de
tenlasteleggingen A, B.1, C.1, F.1, F.2 en G.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de tweede beklaagde
voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van HONDERD
EURO, verhoogd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op telkens 550,00
euro; de vervangende gevangenisstraf hiervoor bepaald op 30 dagen.

GELAST in hoofde van de de tweede beklaagde
voor een termijn van DRIE JAAR,
GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete.

STELT de derde beklaagde BUITEN ZAKE voor wat
betreft de tenlasteleggingen B.2, C.2 en D.

SPREEKT de derde beklaagde voor de feiten
omschreven onder de tenlastelegging E.

VERKLAART de derde beklaagde SCHULDIG aan
hiervoor vermelde feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B.1,
C.1, F.1, F.2 en G.

GELAST, voor deze feiten, de OPSCHORTING van de uitspraak van
veroordeling, in hoofde van de derde beklaagde
gedurende een TERMIJN VAN DRIE JAAR.

Bijdrage – vergoeding - kosten

Legt de tweede beklaagde
bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van €
31,28 overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van
28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in
strafzaken.

SPREEKT in hoofde van
de verplichting uit om ELK een
bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, met 45 opdecimmen verhoogd,
137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering
van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke
gewelddaden.

VEROORDEELT
solidair tot de gerechtskosten, aan de zijde
van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot 255,42 op euro.

Op burgerrechtelijk gebied

VEROORDEELT

partij **solidair tot betaling aan de burgerlijke
van een schadevergoeding van 1
euro, meer de compensatoire interesten vanaf 10 juni 2004 tot op datum van
huidig vonnis en vanaf dan meer de moratoire interesten tot de dag der
algehele betaling, telkenmale aan de wettelijke interestvoet.
Wijst het meergevorderde af als ongegrond.**

VEROORDEELT

om overeenkomstig artikel 162bis van het
Wetboek van Strafvordering en artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek,
aan de burgerlijke partij **solidair een
rechtstplegingsvergoeding te betalen ten bedrage van 165 euro.**

**Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van:
DRIE OKTOBER TWEEDUIZEND EN ELF**

Aanwezig:

**alleensprekend rechter in strafzaken;;
substituut Procureur des Konings;
griffier;**